

ALEXANDRA NEGRU

departe de nava-mamă

EDITURA CARTEX

Redactor: Ramona Boldizar

Imagine copertă: desen din manuscrisul de la Vila Mondragon

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NEGRU, ALEXANDRA

departe de nava-mamă/ Alexandra Negru. – București:
Cartex, 2024

ISBN 978-630-6651-28-3

821.135.1

Pentru comenzi și informații, vă rugăm să ne contactați la:

- Tel/fax: 021/323.41.30; 021/323.00.76
- Tel: 0745.069.898; 0729.951.763
- www.edituracartex.ro
- e-mail: comenzi@edituracartex.ro
- O.P. 4, C.P. 184, București

"I hid my gentleness like a wound"
Gaia Rajan

Spoiled

E adevărat, nu mai știu ce e durerea,
nu îi mai recunosc strălucirea și
grația,
sunt o privilegiată,
o mică răzgâiată care mestecă toată invidia ca pe
o gumă veche și
face baloane pe care să vi le spargă zgomotos în față,
am evadat și mă bucur de Occident,
cu toate accentele, personajele și aromele lui,
de strada pavată magică pe care filmează Spielberg
și Ricky Gervais,
de confortul atmosferic,
stabilitatea emoțională,
de felul în care creștem și facem din asta o artă,
un bonsai cognitiv.
E aproape toamnă iar,
tot orașul s-a îngălbenit,
prietenii dragi s-au despărțit
și noi încă rezistăm.

One for the road

Dansul haotic, artropodic, al umbrelor noastre –
 pe zidurile albe din bucătărie –
 nu-l recunosc,
 nici caricatura de viitor pe care o am în minte,
 e un roi de frică în piept când mă gândesc
 la toate lucrurile pe care trebuie să le îngrămădesc
 din nou într-o valiză mică,
 aş vrea să împăturesc cu grijă totul
 într-un origami, ceva stupid, să nu-mi lipsească nimic.

Dar palpitează sub piele teama ca un colier de perle
 scăpat pe podea,
 pilule în care țin toate informațiile pe care le reprim,
 tremur ca atinsă de o boală degenerativă
 orașul se întunecă rapid,
 apar de nicăieri nori gri furioși și ne udă,
 așa vin și toate veștile rele,
 nu ți le prezice nicio aplicație,

poate cândva totul va fi prestabilit,
 o traiectorie simplă, o coardă întinsă
 între doi zgârie-nori și mâna care te împinge
 o singură dată din spate.

One shot, you have one shot, cum ar zice americanii
 cu un zâmbet sexy malițios
 și golul din stomacul tău se face mai mare decât
 golul de sub tine.

Translucid

Te privesc în dimineața asta lipsită de planuri
trece lumina prin tine ca prin corpul unei meduze
strălucesc particule dinăuntru altele rămân ascunse

trăiesc în prezent
pentru că iubesc tot ce am aici
pentru că tot ce am acum e viu

îmi scot verigheta
e un cerc alb infinit adâncit în piele
așa e dragostea mea
fără pretenții
o bărcuță de hârtie care crede
că nimic nu o poate scufunda

ca umbra degetelor mele trecând printre degetele tale
un fluture de noapte care se zbate
pe perete

Nu mai știu

Am învățat să mă topesc în ceața placidă
dar vindecătoare a orașului,
să trec fără milă prin mulțimea asta
complet nefamiliară adunată în partea veche a orașului,
să înțeleg ce mi se întâmplă chiar dacă aud râsete
și pahare ciocnindu-se venind din vitrine,
manechine care se topesc sub neoane puternice.
Dacă zâmbesc o fac ca pe un exercițiu,
dacă mă trezesc în fiecare zi
la ora 5, în întunericul anxietății, răvășită,
după un lung contorsionism,
o fac cu încăpățânare și naivitate,
așteptând sezonul cald care abia a trecut
dar a lăsat provizii destule
– un răsărit imens, sidefiu,
senzația că aș putea cuceri orice cu un minim efort
iar frica e doar
un ghem de ațe în care mă încâlcesc instinctiv.